

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι τρεῖς Γεννάρη,
κομήτης ἀριδᾶρει.

**Καυδέρονες ἄλλη
καὶ πύουν οἱ σῆλοι.**

Φ.— Χαῖρε Περικλέτο, τώρα,
παῖζε καὶ τὴν κλαπαδόρα
καὶ μὴ βλέπης συμφοράς.

Χαῖρε, τῶν Ρωμηῶν Φακίρη...
τί μεγάλο πανηγύρι
κὶ εὐαγγέλια χαρᾶς.

Ἐτάθηκα ἔμπρὸς τὸ Παλάτι,
κὶ εἶδα τότε τὸν Κορψιάτη,
τὸν Δραγούμη, τὸν Ζαήμη, καὶ τοὺς δὲ τοὺς συμπεθέρους,
κὶ εἶδ' ἀπέξω νεανίας
καὶ καμπόσους πρεσβυτέρους
λιμαδόρας κοινωνίας.

Ὅντως θαῦμα τῶν θαυμάτων
ἔσθ' Παλάτι μαζωμένους
νὰ κυττάζω τῶν κομμάτων
τσελιγκάδες δοξασμένους.

Τέτοιο πρᾶγμα δὲν συνέβη νῦν, αἶε καὶ ἔσθ' αἰῶνα,
κὶ ἄκουσα καὶ τὴν Κορῶνα
νὰ μιλῇ πρὸς τοὺς ταγοὺς
καὶ τοὺς πρῶτους ἀρχηγούς,
καὶ νὰ πέρνῃ συμβουλὰς
καὶ μεγάλας καὶ καλὰς.

Εἰλικρίνεια μεγάλη
ἔσθ' Ἀνεύθυνον ἐλάλει
μ' ἓνα στόμα θαρραλέον,
μ' ἓνα τόνον εὐφραδῆ,
κὶ ὑπεχώρουν τύποι πλέον
καὶ προσχήματα ψευδῆ.

Τῆς μεγάλαις καὶ πολλαῖς
τῶν Μεντόρων συμβουλαῖς
τῆς ἐδιδάσσεως, τῆς εἶδες
μέσθ' αὐτῆς ἐφημερίδες.

Χίλια κὶ ἑνῆκόσα δέκα
κὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Χίλια κὶ ἑκατὸν ἐπτὰ,
ἔργα προκοπῆς ἅπτά.

Κὶ ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν
καὶ βεβαίως πῆρες κάδο,
καὶ νομίζω περιττὸν
νὰ σοῦ τῆς ἐπαναλάβω.

Ἐθνοσυνέλευσιν ζητοῦν
καὶ τὸν Ἀνεύθυνον κυττοῦν
καὶ συνετάζω τὸν ῥωτοῦν.
Ἀμέσως ὅμως, κουνενέ,
δὲν εἶπ' ἐκεῖνος τότε ναί.

Ἄλλ' ὅμως τὴν Κυριακὴν μετὰ σπουδῆς ἀγῶνα
συνεταξάμην ἔκραξε πρὸς ὅλους κὶ ἡ Κορῶνα,
καὶ τότε ἐφώναξαν οὐρὰ
τάγωνιῶντα πλήθη,
καὶ τότε πάνδημος χαρὰ
ἐπτέρωσε τὰ στήθη.

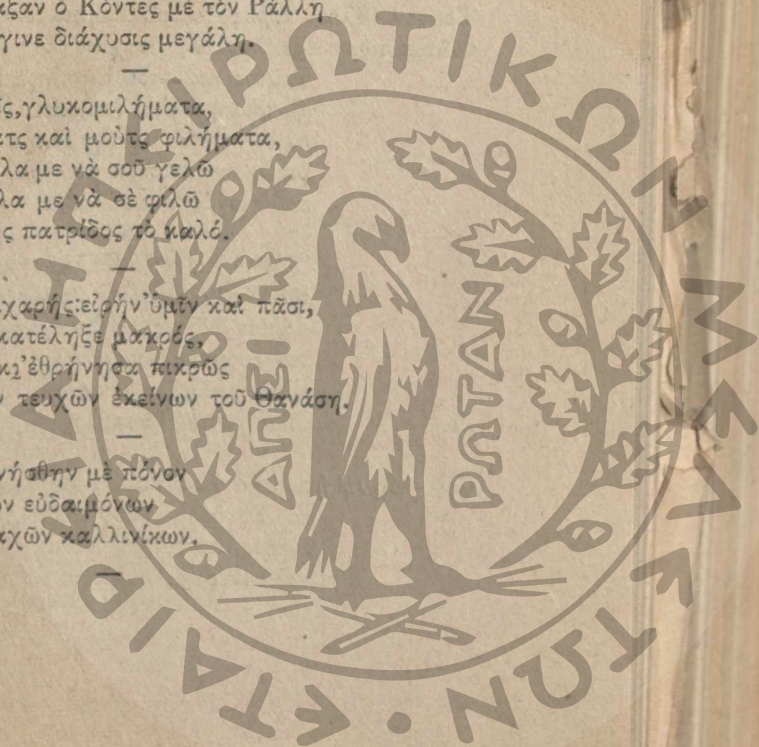
Καὶ τότε ἔχαρη πᾶσα γῆ
κὶ ὅλους τοὺς εἶδα φίλους,
κὶ οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοὶ
ἡσπάσθησαν ἀλλήλους.

Μονάχα δὲν ἐδώσανε, βρὲ Περικλέτο, χέρι
οἱ δύο συμπεθέροι,
μὰ βίζιταις ἀντήλλαξαν ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
καὶ τῶν κομμάτων ἐγίνε διάχυσις μεγάλη.

Χαραῖς, γλυκομιλήματα,
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα,
καὶ γέλα με νὰ σοῦ γελῶ
καὶ φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
γὰ τῆς πατρίδος τὸ καλό.

Κὶ εἶπα κὶ ἐγὼ περιχαρὴς εἰσὶν ὅμιν καὶ πᾶσι,
ἀγὼν κατέληξε μακρός,
ἀλλὰ κὶ ἐθρήνησα πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν τευχῶν ἐκείνων τοῦ Θανάση.

Ἀνεμνήσθην μὲ πόνον
ἡμερῶν εὐδαιμόνων
καὶ μαχῶν καλλινίκων.

Ἀνεμνήσθην πακέτων,
μπαρουτιῶν, καμινέτων,
καὶ πνευμάτων κι' ἀμβύων.

Καὶ τὰς δύο μου χεῖρας
διεπέτασα κλαίων
πρὸς πεσόντας σωτήρας
Κεντρικῶν ψωραλέων.

Κι' ἡ θερμὴ προσευχή μου
ἀνυφοῦτ' ἐν σιγῇ
τὸν κομήτην νὰ φθάσῃ.

Ἡ δὲ δόλχη ψυχὴ μου
καθὼς ἄνδρος γῆ
ἐδυφύσε Θανάση.

Ἄλλ' ὅμως μέσα' στὴ χαρὰ κλάψε καὶ σύ, βρε βλάκα...
Θανάση δὲν θὰ βλέπῃς πιά μὲ τὴν χαρτοφυλάκα.

Καὶ νῦν περισυνάξωμεν
τὰ τόσα μας τὰ ράκη,
καὶ νῦν ἀποτινάξωμεν
ληθάργους, στενοδράκη.

Εἰς ἤχον γρήγορον κι' ἀργόν τραγουῶντα νέων ῥπουργῶν.

Φ.— Ἀνυμνήσωμεν Δραγούμην, ὄντως ἄνδρα σεβαστὸν
καὶ τὰ μάλιστα ἀγαστόν.
Προχωρεῖ μὲ τὴν Ἑλλάδα,
μὲ τὰ Γιαπωνάκια του,
καὶ μὲ τὰ σπῆρα του μαλλιά...
τᾶχει τὰ χρονάκια του.

Τί χαράς καὶ τί σαντούρια!..
συμφοραῖς σὰν τὴν Κασσάνδρα
μὴ μαντεύῃς πιά, χαλντούπη.

Νὰ κυβερνήσῃς καινούρια
μὲ τὸν ἄριστον τὸν ἄνδρα
τοῦ μεγάλου τοῦ Τρικούπη.

Τοῦτον θέλουν κορυφαῖοι τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
τοῦτος τὴν πρὸς λιμένας ἡσυχίας ὁδηγεῖ.

Τοῦτος καὶ στὸν Βασιλεῖα
μὲ τρανὴ λαλεῖ λαλιά,
πλὴν κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἑλλάδα
ψάλλω κάτασπῆρα μαλλιά,
ποῦ φωνάζουνε δουλειά.

Ὑμνήθητω κι' ὁ Καλλέργης,
τῶν Καλλέργηδων ὁ γόνος,
ὁ κι' ἐν λόγῳ, ὁ κι' ἐν ἔργῳ
βουλευόμενος ἐμπρόνως.
Εἶναι καὶ γλυκὺς πολὺ.
Ὑμνήθητω, Φασουλῇ.

Π.—

Φ.— Ὑμνήθητω κι' ὁ Ζορμπᾶς, ἀρχηγὸς δημοφιλῆς
τοῦ Συνδέσμου τοῦ τρανοῦ,
ἐνθους στρατιώτης νοῦ
καὶ συνέσεως πολλῆς.

Ὑμνήσε καθὼς κι' ἐγὼ
τὸν καινούριο στρατηγόν,
ποῦ πρὸς ἔργα μᾶς καλεῖ...
Ὑμνήθητω, Φασουλῇ.

Π.—

Φ.— Ἄλλ' ὅμως ἀνυμνήσωμεν κι' Ἀνδρέαν τὸν Μισούλη,
τρανὸ θαλασσοπούλι,
φέρωντ' ἀξίως ὄνομα θαλασσινῆς εὐκλείας,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλον τὸν τῆς Αἰγιαλείας,
ἀντάξιον θεράποντα γιὰ τὴν σοφὴν Παλλάδα,
ποῦ λέει καὶ τάστειά του μὲ χάρι κι' ἐξυπνάδα.

Π.—

Ἄς ὕμνηθοῦν καὶ τοῦτοι,
βρε Φασουλῇ τοιφούτη.

Φ.— Ὑμνήσωμεν, βρε Περικλῆ, καιροῦς ἀρειμανίους,
κι' ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους
πῶς ὁ Φικιώρης Ὑπουργὸς τῆς Θέμιδος καλεῖται,
διὸ τῆς Λακεδαίμονος ἐνθουσιοῦν πολῖται.

Μεταξὺ τῶν εὐδαιμόνων
ἐφθασε κι' αὐτὸς εὐδαίμων...
τοῦτον ἔστειλε πρὸ χρόνων
βουλευτὴν ἢ Λακεδαίμων.

Π.—

Ὑμνήθητω κι' ὁ Φικιώρης,
κάλλιστος ἐν δικηγόροις.

Κι' ἓνα τραγουδι γιὰ τὸν Σκουλούδη.

Π.—

Καὶ τὰ πρῶτα τὰ κεφάλια
εἰς τὸν Στέφανο μιλοῦν,
καὶ μὲ χίλια παρακάλια
τὸν θερμοπαρακαλοῦν.

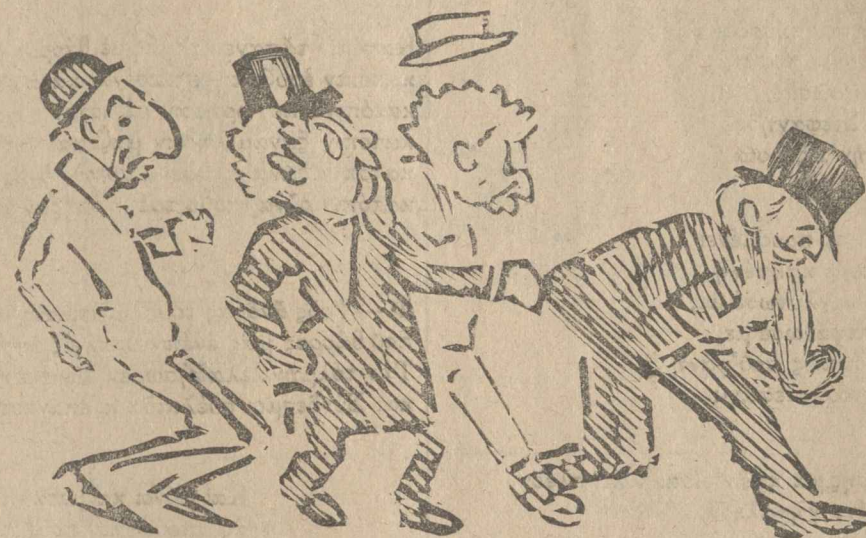
Τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Κόντες, τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Ράλλης,
ἔλα, Στέφανε, καὶ σύ,
πυῖχεις γινώσι περισσή,
περισεύματα νὰ βγάλῃς.

Ἐλα, Στέφανε, στὸν σάλο
μὲ τὸν Στέφανο τὸν ἄλλο
νὰ μᾶς βάλετε στὸν δρόμο
καὶ στὴν τάξι καὶ στὸν νόμο.

Στέφανε, καλὰ στοχάσου,
κι' ἔλα τώρα νότα μπένε...
ἔλα δεῖξε μας, καὶ μένε,
καὶ τὰ φῶτα τὰ δικά σου.

Ἐλα νὰ συχάσουν ἔλα,
κι' ἀνοιξε τὴν πορτοφόλα
καὶ μὴν ἀνῆλθῃς τὸν φτωχόν.

Μὴ μᾶς γράφῃς στὴν πατοῦνα,
μὴν ἀφίγης στὴν φουρτοῦνα
τὸν Δραγούμη μοναχόν.

Τέτοια κι' ἄλλα τῶν κομμάτων τοῦ μιλῶν ἐπιφανεῖς,
πλὴν αὐτὸς ὁ Στεφανῆς
παντελῶς δὲν συγκινεῖται
κι' ἀνοικτιρμών τοὺς ἀρνεῖται.

Κι' ἂν ἐμπρὸς τοῦ κλίνῃς γόνου
δὲν τὸν συγκινεῖς, κωθῶνι,
κι' εἰν' ἑλπίς ματαία, φροῦδη,
νὰ παρακαλῇς Σκουλούδη.

Κι' ἂν τοῦ λέν μικροὶ μεγάλοι,
δὲν ἀκούει Κόντε, Ράλλη,
Στέφανο καὶ Βασιληᾶ.

Τὸ τουφέκι τοῦ στὸν ὦμο
καὶ μ' ἐκείνο πέρνει δρόμο
καὶ πηγαίνει γιὰ πολυζιά.

(Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος ὁ Φασουλῆς τὸ βοῦδι
πηγαίνει μ' ἓνα βίσαβι' στὸ σπητι τοῦ Σκουλούδη.)

Ὁ Στέφανος ὁ παραλῆς
κι' ὁ στεφανιτῆς Φασουλῆς.

Φ.—

Ἄνοιξε στὸν κανακάρη,
ἀκουσε κι' ἐμένα κι' ἄλλους,

ποῦ κανε κι' ἓνα φεγγάρι
Πρεσβευτῆς στοὺς Ἰσπανιόλους.

Σύ, ποῦ θάδες Ἰσπανιόλαις,
σύ, ποῦ θάδες Δόνα-Σόλαις,
σύ, ποῦ θάδες καὶ Κισσώτους μὲ ξυλένια σακαράκα,
σύ, ποῦ θάδες τὸν Ἑρνάνη καὶ τὸν Ροῦ-Βλάς τὸν βλάκα.

Σύ, ποῦ θάδες διαφόρους
θαυμαστοὺς Τόρρεαδόρους,
μὰ κι' ἐκείνους τοὺς Ἑσπάδος.

Κι' ἂν σ' ἀφίγημι ἐκεῖ πέρα
θὰ τοὺς ἔκανες μιά μέρα
πρώτους φίλους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐσύ, ποῦδες τῶν πολέμων καὶ τῶν ἱπποτῶν τὴν μάννα,
κι' Ἀχαμνόντας ὁμοῦς,
καὶ ροχθοῦντας ποταμοὺς
σὰν τὸν Γουαδαλιβίρο καὶ σὰν τὸν Γουαδιάννα.

Σύ, ποῦ σοῦδωσαν πρὸ χρόνων καὶ πύξινά ναυτική
κι' ἔδωσες σὲ κάπαρον τότε μὴ βελάδα δανεική,
καὶ τὴν ἔδωλες κι' ἐπῆγες σὲ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ
καὶ τὸν ἐβλεπαν καμπόσοι μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ.

Κι' ἔφαχνε τὸ φράκο μόνος ἐν μεγάλῃ συγκινήσει
μήπως εἶχες ἐκεῖ μέσα καμμιὰ λίρα λησμονήσει,
ὅμως εἶδε καὶ σ' αὐτὸ
πῶς δὲν ἔεχαρες λεφτό.

Ἄς σὲ δοῦμε, Στεφανάκη, τοῦ Στεφάνου βοηθόν,
πὰρ ἔλῃς ἄς χλωρὸ κλαδί,

κι' ἔχε μὰς' στήν κοραθόν,
 ὅσ' τὴν καρδίᾳ σου δηλαδὴ.

Σύ, ποῦ φρίττων ταύρους εἶδες
 νὰ τοὺς κάνουνε θυσία,
 ἄκου τόσων ἱκεσία,
 κι' ἔλα δύο Στεφανῆδες
 ν' ἄχωμε' στήν Ἐξουσία.

Ἄνοιξε καὶ σὲ προσμένει
 Ψωροκώστενα καὶ μένη.
 Στεφανῆ μου, γλύτωσέ με,
 Στεφανῆ, στεφάνωσέ με,
 Στεφανῆ μου, πῶς σοῦ φάνη
 καὶ δὲν δέχεσαι στεφάνι;

Μὰ κι' ἂν εἰς ἑβδομηντάρης, μὰ κι' ἂν εἶσαι κατὶ πλέον,
 κι' ἂν σὲ λένε γηραλέον,
 πλὴν σὲ βλέπω ρωμαλέον.
 Σοῦ βαστοῦν καλὰ τὰ κότσα κι' ὀλοένα κυνηγᾷς
 καὶ σὰν ἔφηβος σφριγᾷς.

Ἄφησε καὶ τὸ κυνήγι καὶ τὸ τόσο σου ραχάτι,
 κι' ἂν μπορῇς νὰ κάνῃς κατὶ
 ἔλα δεῖξε μὰς ψευδῆ καὶ τοῦ γήρατος τὸν ψόγον
 γιὰ νὰ παύσωμε κι' ἐμεῖς τὸν περὶ Στεφάνου λόγον.

(Ὁ Φασουλῆς περίλυπος ὅσ' τὸν Περικλέτο τρέχει.)

Π. — Λοιπὸν τὸν ἐκατάφερες;
 Φ. — Γιὰ τοῦτόν πέρα βρέχει.
 Ἄδύνατον ἄδύνατον... ἀπόφασις ρητῇ,
 καὶ γιὰ κυνήγι προσεχῶς νομίζω πῶς μισεύει...
 μοῦπε πῶς δύο Στέφανοι μὰς εἶναι περιττοὶ
 κι' ἕνας μονάχα Στέφανος φθάνει καὶ περισσεύει.

Π. — Καὶ νῦν Ἐθνοσυνέλευσις ἀγγέλλεται μεγάλη,
 ὁ Βενιζέλος μίλησε ὅσ' τὸν Κόντε καὶ ὅσ' τὸν Ράλλη,
 Κόντες καὶ Ράλλης μίλησαν κατόπιν μεταξὺ
 καὶ πάμπολλα προσέβλεψε τὸ βλέμμα των τῶξυ.

Κατόπιν τοὺς ἐκάλεσε κι' ὅλους μαζί καὶ χώρια
 ὁ ριζοσπάστης Βασιληᾶς γιὰτ' εἶχε στενοχώρια,
 κι' ὁ Ράλλης παραμέρισε ὅσ' τὸν Κόντε σὰν μικρότερος
 κι' ἔγινε μὴ συζήτησις ποῖος εἶναι γεροντότερος.

Κατόπιν τὰ μητρῶα του πονῶν ἀναδιφεῖ
 κάθε παπούς μ' ἐγγόνια,

κι' ὁ Θεοτόκης φαίνεται πῶς πλειονοψηφεῖ
 ἀκόμη καὶ ὅσ' τὰ χρόνια.

Κατόπιν τᾶπανε κι' ἔκεῖ μὲ θάρρος τῆς Κορώνας,
 κατόπιν ἐσυζήτησε καθέννας κατὰ μόνας,
 κατόπιν ἀπεχώρησαν μὲ τόσῃ συνοδείαν,
 κατόπιν ξαναμίλησαν μαζί καὶ κατ' ἰδίαν,
 κατόπιν ξαναμίλησε μ' αὐτοὺς ὁ Βενιζέλος,
 κατόπιν οὐνα, ντοῦο, τρέ, κι' ἐπῆραν δλα' τέλος.

Φ. — Τοὺς ἄνδρας τοὺς πολιτικούς ἐξάρωμεν τῆς χώρας,
 ποῦ θάρρος μὰς ἐνέπνευσαν εἰς ἀποφράδας ὥρας.
 Τὴν τόλμην κελαδήσωμεν τῶν ἐλευθεροφρόνων
 καὶ Σύνδεσμον εὐέλπιδα κι' ἐπαναστάτην Θρόνον.

Καὶ μόνοι καὶ μετὰ πολλῶν
 ἄς σπεύσωμεν πρὸς πάντας
 τοὺς ἐμπνευσθέντας τὸ καλὸν
 καὶ μόχθους ὑποστάντας.

Ἔστω καὶ Λαὸς ἀνάρτης, μὰ καὶ Θρόνος τολμητίας,
 κι' ὑπὲρ νέας πολιτείας
 ἐργασθῶμεν ἠθικῆς
 κι' ἄληθῶς Ἑλληνικῆς.

Ἔργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
 κι' ἄληθῶς ἀναπλασθῶμεν.
 Δίχως μπουρμπουλήθραις τῶρα καὶ κορδῶματα γελοῖα
 σταυρωθήτωσαν τὰ ξίφη σὲ προγόνων Μαυσωλεῖα,
 κι' ὄρκο πιᾶσετε σ' ἐκείνους
 πῶς καὶ σεῖς θ' ἄξιωθῆτε
 καμμιὰ μέρα νὰ στεφθῆτε
 νικηφόροι μὲ κοτίνους.

Π. — Ἔργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
 κι' ἄληθῶς ἀναπλασθῶμεν,
 νὰ μὴ λένε μέσα κι' ἔξω πῶς' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων
 καὶ στῶν ἄθλων τὴν Ἑλλάδα
 μένουν ἄθλοι δύο μόνον,
 ἀθλιότης καὶ λιακάδα.

Ἔργασθῶμεν, ἐργασθῶμεν,
 καὶ σοῦ τᾶπα καὶ μοῦ τᾶπες,
 ἀλλ' ὡς πρὶν ἀναπλασθῶμεν
 δέξου, Φασουλῆ, τρεῖς φάπαις.

